

востъта на задачата си, както Россия въ настоящата минута. Войната, която ний подкачами ни най-малко не приличя на войнитѣ, които сж кървавили толкозъ пжти Европа; тукъ работата не е за едно международно несъгласие, за упазване на нѣкакво си равновѣсие, за съперничество, или за удовлетворяване на самолюбие и тщеславие; не за това е измѣнхла Россия ножа изъ ножницата, защото е движима отъ възвишени чувства на челоуѣколюбие. Силно отъ чувството на дълга, приписанъ нему отъ историята, крѣпко отъ убѣждението въ своето единство, и въодушевявано отъ преданността на народа, нашето господарство захваща сега да осъществява своето вѣково стремление съ най-голѣмо спокойствие.»

Съвсѣмъ друго дѣйствиe произведе обявяването на войната въ Европа. Европейскитѣ господарства бѣхж убѣдени, че за Россия остава само тойзи пжтъ да изпълни своето благородно призвание; но при първото извѣстие за това събитие, тѣ сѣкашъ бѣхж поразени отъ неожиданна новина. Русския господарственъ канцлеръ князь Горчаковъ още въ деня на обявяването на боя распроеводи до европейскитѣ кабинети циркуляръ съ слѣдующето съдържание:

«Русския Императорски кабинетъ напрасно изчерпова, отъ началото на восточния кризисъ, всички възможни средства, за да може, съ помощта на Великитѣ Държави на Европа, да достигне крайно умиряване въ Турция.»

«Всички предложения, направени на Портата едно по диръ друго, споредъ общото съгласие между кабинетитѣ, срѣщнахжж отъ нейна страна непобѣдими опирания.»

«Протокола подписанъ въ Лондонъ на 19 (31) Марта тѣзи година бѣше послѣднѣето изразяване на съвкупната воля на Европа.»